

“QUE BRILLI LA VOSTRA LLUM (MT 5,16)”

Vetlla de Pregària d'Advent

Parròquies de Torelló

«La llum del concili Vaticà II, avui»

➤ Cant d'Entrada

1. Veniu, veniu oh Emmanuel,
sou l'esperança d'Israel,
que en trist exili ací tot hora,
redempció de Vós implora.
Exulta! Exulta! Israel
a tu vindrà l'Emmanuel.

7. Veniu, oh Rei Omnipotent,
d'antics oracles compliment.
Veniu, refeu nostra flaqueja,
Déu eternal, font de bonesa.
Exulta! Exulta!...
Amén.

➤ Introducció

“Que brilli la vostra llum”, diu el nostre lema pastoral per a aquest any, traient la frase de l'evangelí de Mateu. Com que estem de ple en el record i la celebració dels cinquanta anys de l'obertura del concili Vaticà II, val la pena que en aquesta pregària d'avui, plens d'esperança, rellegim, fent-ne pregària, el començament de cadascuna de les quatre grans constitucions, on se n'explicita l'objectiu, per fer arribar la llum conciliar fins a avui.

Ho farem de la següent manera. Escoltarem el text de les quatre “segones” lectures dels diumenges de l'Advent, de sant Pau i dels Hebreus, seguit del mateix salm del diumenge, a dos cors, el text conciliar de reflexió, amb un silenci i un cant d'esperança. Acabarem amb el Magníficat de Maria i el Parenostre.

Que tot ens ajudi a preparar-nos per a celebrar el Nadal ben pasqual, plens de la joia que ens ve del Ressuscitat que ha nascut.

➤ Oració

Preguem.

Mireu, oh Déu, el vostre poble que espera, ple de fe, la festa del naixement del vostre Fill;
concediu-li d'arribar amb alegria a les festes de Nadal i de celebrar-les solemnement amb el goig de
l'Esperit.
Per nostre Senyor Jesucrist...

➤ Lectura

(1Te 3,12.4,2)

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica

Germans, que el Senyor faci créixer fins a vessar l'amor que us teniu els uns als altres i a tothom, tal com nosaltres també us estimem. Que ell refermi els vostres cors perquè siguin sants i nets de culpa davant Déu, el nostre Pare, el dia que Jesús, el nostre Senyor, vindrà amb els seus sants. Amén.

I ara, germans, volem fer-vos una exhortació i un prec en Jesús, el Senyor. Vosaltres vaureu rebre el nostre ensenyament sobre la manera de comportar-vos i d'agradar a Déu; ja ho feu, però us demano que avanceu encara més. Ja sabeu els preceptes que us vam donar de part de Jesús, el Senyor.

➤ **Salm 25 (24)**

A tu, Senyor, elevo la meva ànima.
En tu confio, Déu meu: que no en tingui un
desengany,
que no se n'alegrin els meus enemics.

No s'enduran un desengany els qui esperen en tu,
sinó els qui t'abandonen per no res.
Fes que conegui, Senyor, les teves rutes,
ensenya'm els teus camins.

Encamina'm amb la teva veritat, instrueix-me,
perquè tu ets el Déu que em salves.
A cada moment espero en tu.

Recorda't, Senyor, de la teva tendresa
i de l'amor que has guardat des de sempre.
No et recordis dels pecats i de les faltes
que he comès de jove;
recorda't de mi, tu que estimes tant,
tu que ets bo, Senyor.

El Senyor, bondados i recte,
ensenya el bon camí als pecadors.
Encamina els humils amb la seva justícia,
els ensenya el seu camí.

L'obrar del Senyor és tot ell amor fidel
per als qui guarden la seva aliança.
Senyor, per amor del teu nom,
perdona la meva culpa, que és molt gran.

Qui és l'home que venera el Senyor?
Ell li ensenyarà el camí que ha de seguir.
Cada nit reposarà feliç,
els seus fills posseiran la terra.

El Senyor es revela als seus fidels,
els fa conèixer la seva aliança.
Sempre tinc els ulls posats en el Senyor,
que allibera els meus peus del parany.

Gira't i compadeix-te de mi,
que em trobo sol i desvalgut.
L'opressió del meu cor és gran:
treu-me de la meva aflicció!

Mira que en sóc, d'infeliç i dissortat;
lleva'm tots els meus pecats.
Mira si en tinc, d'enemics,
i com en són, de violents, els seus odis!

Guarda la meva vida i allibera'm;
en tu m'emparo, que no en tingui un
desengany!
La rectitud i l'honradesa em salvaguarden,
perquè en tu tinc posada l'esperança.

Déu meu, redimeix Israel
de tots els mals que l'afligeixen!

Glòria al Pare...

➤ **Text de reflexió: Constitució dogmàtica sobre l'Església, *Lumen gentium***

1. (*L'Església, sacrament en Crist*). Crist és la llum dels pobles. Reunit en l'Esperit Sant, aquest sagrat Concili té, per tant, el viu desig d'anunciar a tota la humanitat (cf. Mc 16,15) l'Evangeli, de difondre entre tots els homes la claror de Crist que resplendeix en el rostre de l'Església. I com que l'Església és en Crist com un sacrament, és a dir, signe i instrument de l'íntima unió amb Déu i de la unitat de tot el gènere humà, continuant l'ensenyament dels Concilis anteriors, vol declarar amb més claredat als seus fidels i a tot el món la seva naturalesa i la seva missió universal. Les condicions del temps actual encara fan més urgent aquest deure de l'Església, a fi que tots els homes, units avui més estretament amb tota mena de vincles socials, tècnics i culturals, aconseguixin també la plena unitat en Crist.

2. (*Designi salvífic universal del Pare*). El Pare etern, per un disegni profund i absolutament lliure de la seva saviesa i de la seva bondat, va crear l'univers, va decretar d'eleva els homes a la participació de la vida divina, i, després que caigueren pel pecat d'Adam, no els va abandonar, sinó que sempre els ha socorregut perquè se salvin, en consideració a Crist Redemptor «que és la imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació» (Col 1,5). Tots els elegits, des de l'eternitat, el Pare «que els coneixia des de sempre, els destinà a ser imatge del seu Fill, que així ha estat el primer d'una multitud de germans» (Rm 8,29). I va decidir aplegar-los, els qui creuen en Crist, en l'Església santa, la qual, prefigurada ja des de l'origen del món, preparada admirablement en la història del poble d'Israel i en l'antiga aliança, i constituïda aquests

darrers temps, fou manifestada per l'efusió de l'Esperit Sant i assolirà la plenitud gloriosa a la fi dels segles. Llavors, com llegim en els sants pares, tots els justos a partir d'Adam, «des del just Abel fins al darrer elegit», seran reunits a la casa del Pare en l'Església universal.

3. (*Missió i obra del Fill*). Vingué, doncs, el Fill, tramès pel Pare, que ens va elegir en ell abans de la creació del món i ens va predestinar a ser fills adoptius, perquè es complagué a reunir totes les coses en ell (cf. Ef 1,4-5 i 10). Així, doncs, Crist, per complir la voluntat del Pare, va inaugurar aquí a la terra el regne del cel, ens en revelà el misteri i amb la seva obediència obrà la redempció. L'Església, el regne de Crist present ja en el misteri, creix visiblement en el món pel poder de Déu. Inici i expansió significats per la sang i per l'aigua brollades del costat obert de Jesús crucificat (cf. Jn 19,34) i anunciats per endavant amb aquestes paraules del Senyor al·lusives a la seva mort en creu: «I jo, quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi» (Jn 12,32). Cada vegada que se celebra a l'altar el sacrifici de la creu pel qual Crist, «el nostre anyell pasqual, fou immolat» (1Co 5,7), té lloc l'obra de la nostra redempció. Al mateix temps, el sagrament del pa eucarístic representa i produeix la unitat dels fidels, que constitueixen un sol cos en Crist (cf. 1Co 10,17). Tothom és cridat a aquesta unió amb Crist, llum del món. D'ell venim, per ell vivim i cap a ell anem.

4. (*L'Esperit santificador de l'Església*). Acomplerta l'obra que el Pare va encomanar al Fill aquí a la terra (cf. Jn 17,4), el dia de la Pentecosta fou enviat l'Esperit Sant per santificar contínuament l'Església i així els creients tinguessin accés al Pare per mitjà de Crist en un mateix Esperit (cf. Ef 2,8). És ell l'Esperit de vida, la font d'aigua que rajarà fins a la vida eterna (cf. Jn 4,14; 7,38-39), pel qual el Pare vivifica els homes, morts al pecat, fins que ressusciti en Crist llurs cossos mortals (cf. Rm 8,10-11). L'Esperit habita en l'Església i en el cor dels fidels com en un temple (cf. 1Co 3,16; 6,19), hi prega i hi dona testimoniatge de l'adopció de fills (cf. Ga 4,6); Rm 8,15-16 i 26). Ell guia Església vers la veritat completa (cf. Jn 16,13), la unifica en la comunió i en el servei, la proveeix de diversos dons jeràrquics i carismàtics amb els quals la instrueix i la dirigeix, l'embelleix amb els seus fruits (cf. Ef 4,11-12; 1Co 12,4; Ga 5,22). La rejuveneix amb la força de l'Evangeli, la renova constantment i la condueix a la perfecta unió amb el seu Espòs. Perquè l'Esperit i l'Esposa diuen al Senyor Jesús: «Vine!» (cf. Ap 22,17). Així es manifesta tota l'Església com «un poble aplegat per la unitat del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant».

➤ Silenci

➤ Cant

El Poble de Déu que fa via,
travessant l'immens arenal,
fugí de cruel tirania
i ara acampa sota el cel blau,
s'acosta a la terra llunyana,
pel seu Déu promesa als antics,
on tota dissort és llevada
en un món joïós i tranquil.

**Vers tu, Terra promesa,
el Poble de Déu alça el braç.
Vers tu Terra Promesa,
adreça l'amor i la fe;
Vers tu Terra Promesa,
enmig de combats va avançant.
Vers tu, Terra Promesa. Vers tu.**

➤ Lectura

(Fl 1,4-6.8,11)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filips

Germans, sempre que prego per vosaltres la meua oració és plena de goig pensant en tot el que heu contribuït a la causa de l'evangeli des del primer dia fins avui. Estic segur d'una cosa: Déu, que ha començat en vosaltres un bon treball, acabarà de dur-lo a terme fins al dia de Jesucrist.

Déu és testimoni de com us enyoro, a tots vosaltres, per l'amor entranyable que us té Jesucrist. I el que jo demano en la pregària és que el vostre amor s'enriqueixi més i més, fins a vessar, ple de coneixement i de finor d'esperit, perquè sapigueu apreciar els valors autèntics i arribeu purs i sense entrebancs al dia de Crist, carregats d'aquells fruits de justícia que donem per Jesucrist, a glòria i lloança de Déu.

➤ Salm 126 (125)

Quan el Senyor renovà la vida de Sió,
ho creiem un somni.
La nostra boca s'omplí d'alegria,
de crits i de rialles.

Renova la nostra vida, Senyor,
com l'aigua renova l'estepa del Nègueb.
Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls
criden de goig a la sega.

Els altres pobles es deien:
«És magnífic el que el Senyor fa a favor
d'ells!»
És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre,
amb quin goig ho celebrem!

Sortien a sembrar tot plorant,
carregats amb la llavor;
i tornen cantant d'alegria,
duent a coll les seves garbes.

➤ Text de reflexió: Constitució pastoral sobre l'Església en el món contemporani, *Gaudium et spes*

1. (*Íntima unió de l'Església amb tota la família humana*). La joia i l'esperança, la tristesa i l'angoixa dels homes contemporanis, sobretot dels pobres i de tots els qui sofreixen, són també la joia i l'esperança, la tristesa i l'angoixa dels deixebles de Crist, i no hi ha res de veritablement humà que no trobi ressò en el cor d'ells. La seva comunitat, en efecte, està composta d'homes que, agermanats en Crist, són conduïts per l'Esperit Sant en el pelegrinatge vers el regne del Pare i han rebut un missatge de salvació per a proposar a tothom. Per això se sent de debò íntimament solidària del gènere humà i de la seva història.

2. (*A qui s'adreça el Concili*). Per tant, després d'haver penetrat més a fons el misteri de l'Església, el Concili Vaticà II no dubta a adreçar-se ara, no solament als fills de l'Església i a tots els qui invoquen el nom de Crist, sinó a tots els homes. A tots vol exposar de quina manera concep la presència i l'acció de l'Església en el món contemporani. Té present, doncs, el món dels homes, és a dir, el conjunt de la família humana amb totes les realitats enmig de les quals viu; el món, teatre de la història del gènere humà, marcat pel seu enginy, per fracassos, per triomfs; el món que els cristians reconeixen creat i conservat per l'amor del Creador, posat certament sota el domini del pecat, però alliberat per Crist crucificat i ressuscitat, que trencà el poder del Maligne, i alliberat i destinat, segons el propòsit diví, a ser transformat i portat al seu acompliment definitiu.

3. (*Al servei de l'home*). Avui dia, el gènere humà, admirat dels propis descobriments i del seu poder, s'interroga, sovint amb angoixa, sobre l'evolució actual del món, sobre el lloc i la missió de l'home en l'univers, sobre el sentit dels seus esforços individuals i col·lectius, i també sobre el destí darrer de les coses i dels homes. Per això el Concili, testimoni i guia de la fe de tot el poble de Déu, aplegat per Crist, no pot donar una prova més gran de solidaritat, de respecte i d'amor a tota la família humana, de la qual forma part, que establint amb ella un diàleg sobre tots aquests problemes, aportant-hi la llum de l'Evangelí i posant a disposició del gènere humà les energies de salvació que l'Església, guiada per l'Esperit Sant, rep del seu Fundador. Perquè es tracta de salvar la persona humana, d'edificar la comunitat humana. L'home, doncs, en la seva unitat i la seva totalitat –cos i ànima, cor i consciència, intel·ligència i voluntat– serà l'eix de tota la nostra exposició.

Per tant, el sagrat Sínode, proclamant la grandesa de la vocació de l'home i afirmant que en ell hi ha un germen diví, ofereix al gènere humà la col·laboració sincera de l'Església a fi de promoure aquella fraternitat universal que correspongui a aquesta vocació. L'Església no és empesa per cap ambició terrenal, sinó que sols desitja una cosa: continuar, sota el guiatge de l'Esperit Paràclit, l'obra mateixa de Crist que vingué al món a donar testimoni de la veritat, a salvar i no a condemnar, a servir i no pas a ser servit.

4. (*Esperança i angoixa*). Per complir aquesta tasca, l'Església té permanentment el deure d'escutar els signes dels temps i d'interpretar-los a la llum de l'Evangelí, talment que, d'una manera acomodada a cada generació, pugui respondre als interrogants perennes dels homes sobre el sentit de la vida present i de la futura i sobre la relació de l'una amb l'altra. Cal, doncs, conèixer i comprendre el món en què vivim, i també les seves esperances, les seves aspiracions i el seu caràcter sovint dramàtic. Hom pot esbossar algunes característiques fonamentals del món actual de la manera següent.

➤ **Silenci**

➤ **Cant**

Esperem vostra vinguda:	4. Déu és prop, truca a la porta.	5. Pregonem amb alegria
No tardeu, Senyor Jesús.	Ve a escalfar-se a nostra llar.	les grandeses del Senyor,
Veniu a alliberar-nos:	Vol tastar nostra pobresa	i amb la torxa sempre encesa
No tardeu, Senyor Jesús.	i plantar-hi eternitat. (2)	esperem el seu retorn. (2)

➤ **Lectura**

(Fl 4,4-7)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filips

Germans, viviu sempre contents en el Senyor; ho repeteixo, viviu contents. Que tothom us conegui com a gent de bon tracte. El Senyor és a prop. No us inquieteu per res. A cada ocasió acudiu a la pregària i a la súplica, i presenteu a Déu les vostres peticions amb acció de gràcies. Així, la pau de Déu, que sobrepassa el que podem entendre, guardarà els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist.

➤ **Salm: d'Isaïes 12**

Aquell dia diràs:
«Et dono gràcies, Senyor!
T'havies irritat contra mi,
però ara t'has desdit del teu rigor
i m'has consolat.

I aquell dia direu:
Enaltiu el Senyor,
proclameu el seu nom,
feu conèixer entre els pobles
les seves gestes.

Ell és el Déu que em salva.
En ell confio, no m'espanto.
Del Senyor em ve la força i el triomf,
és ell qui m'ha salvat.

Recordeu que el seu nom és excels!
Canteu al Senyor,
que ha fet coses glorioses;
que ho publiquin per tota la terra.

Cantant de goig
sortireu a buscar l'aigua
de les fonts de salvació.

Poble de Sió, aclama'l ple de goig,
perquè el Sant d'Israel
és gran dins la teva ciutat.»

➤ **Text de reflexió: Constitució dogmàtica sobre la revelació divina, *Dei verbum***

1. Escoltant religiosament la paraula de Déu i proclamant-la amb fermesa, el sagrat Concili es fa seves les paraules de sant Joan: «Us anunciem la vida eterna, que estava amb el Pare i se'ns ha manifestat. A vosaltres, doncs, us anunciem allò que hem vist i sentit, perquè també vosaltres tingueu comunió amb nosaltres, que estem en comunió amb el Pare i amb el seu Fill Jesucrist» (1Jn 1,2-3). Per tant, seguint les petjades dels concilis Tridentí i Vaticà I, aquest Concili vol proposar la genuïna doctrina sobre la revelació divina i la seva transmissió, a fi que tot el món, per l'anunci de la salvació, escoltant cregui, creient esperi, i esperant estimi.

2. (*Naturalesa i objecte de la revelació*). Va plaure a Déu, en la seva bondat i saviesa, revelar-se ell mateix i fer conèixer el misteri de la seva voluntat (cf. Ef 1,9), per mitjà del qual els homes tenen accés al Pare pel Crist, Verb encarnat, en l'Esperit Sant i participen de la naturalesa divina (cf. Ef 2,18; 2Pe 1,4). Per això, mitjançant aquesta revelació, Déu invisible (cf. Col 1,15; 1Tm 1,17), mogut pel seu gran amor, parla als homes com a amics (cf. Ex 33,11; Jn 15,14-15) i conviu amb ells (cf. Ba 3,38), per tal d'invitar-los i acollir-los a la seva companyia. Aquesta economia de la revelació es realitza amb fets i amb paraules íntimament connexos entre ells, de manera que les obres acomplertes per Déu en la història de la salvació manifesten i confirmen la doctrina i les realitats significades per les paraules, i les paraules proclamen les obres i il·luminen el disseny diví que contenen. I, per mitjà d'aquesta revelació, l'íntima veritat sobre Déu i sobre la salvació humana, resplendeix en nosaltres gràcies a Crist, el qual és alhora mitjancer i plenitud de tota la revelació.

3. (*Preparació de la revelació evangèlica*). Déu, que crea i conserva totes les coses per mitjà del seu Verb (cf. Jn 1,3), dóna a la humanitat, a través de les coses creades, un testimoni constant d'ell mateix (cf. Rm 1,19-20). I, volent obrir el camí de la salvació celestial, des del començament es manifestà ell mateix particularment als primers pares. Després de la caiguda, amb la promesa de la redempció, els aixecà a l'esperança de la salvació (cf. Gn 3,15), i sempre prengué cura del llinatge humà. Volia donar la vida eterna a tots els qui cerquen la salvació practicant amb constància les bones obres (cf. Rm 2,6-7). Al seu temps, cridà Abraham per convertir-lo en un gran poble (cf. Gn 12,2), el qual, després dels patriarques, fou instruït per Moisès i pels profetes, a fi que el reconegués com a únic Déu viu i veritable, Pare provident i jutge just, i esperés el Salvador promès. Així, a través dels segles, preparà el camí de l'Evangeli.

4. (*Crist porta la revelació a la plenitud*). Després que Déu havia parlat en moltes ocasions i de moltes maneres per boca dels profetes, «en aquests dies, que són els definitius, ens ha parlat a nosaltres en la persona del Fill» (He 1,1-2). En efecte, Déu ha enviat el seu Fill, el Verb etern, que il·lumina tots els homes, a viure entre ells i revelar-los els secrets de Déu (cf. Jn 1,1-18). Jesucrist, doncs, Verb encarnat, enviat com a «home als homes», «comunica les paraules de Déu» (Jn 3,34) i duu a terme l'obra de salvació confiada pel Pare (cf. Jn 5,36; 17,4). Per això, Jesucrist –qui el veu a ell veu també el Pare (cf. Jn 14,9)–, amb tota la seva presència i manifestació de si mateix, amb paraules i amb obres, amb senyals i amb miracles, sobretot amb la seva mort i amb la gloriosa resurrecció d'entre els morts, i finalment enviant-nos l'Esperit de la veritat, duu a terme i a la perfecció la revelació i la confirma amb el testimoni atge diví. Ell ens revela que Déu és amb nosaltres per alliberar-nos de les tenebres del pecat i de la mort i ressuscitar-nos per a la vida eterna.

L'economia cristiana, doncs, en tant que aliança nova i definitiva, no passarà mai i no hem d'esperar ja cap nova revelació pública abans de la gloriosa manifestació de nostre Senyor Jesucrist (cf. 1Tm 6,14; Tt 2,13).

➤ **Silenci**

➤ **Cant**

*Per Jesús ens ve la Vida:
exultem, germans.*

1. Exultem, germans!, perquè el Senyor s'acosta;
Exultem, germans!, ja està venint al món.

2. Exultem, germans!, amb alegria santa;
Exultem, germans!, per rebre el Fill de Déu.

➤ **Lectura**

(He 10,5-10)

Lectura de la carta als cristians hebreus

Germans, Crist deia a Déu quan entrà al món: «No volem oblacions ni sacrificis, però m'heu format un cos; no exigiu l'holocaust ni l'expiació. Per això us dic: Com està escrit de mi en el llibre, Déu meu, vinc a fer la vostra voluntat.» Primer ha dit: «Les oblacions i els sacrificis, l'holocaust i l'expiació, no els volem ni els exigiu», encara que totes aquestes ofrenes són precisament les que la llei prescrivia. Després afegeix: «Vinc a fer la vostra voluntat.» Adoneu-vos com supprimeix tot el que deia abans i ho substitueix pel que diu després. A nosaltres ens ha santificat l'ofrena del cos de Jesucrist, feta una vegada per sempre per complir aquesta «voluntat» de Déu.

➤ **Salm 80 (79)**

Pastor d'Israel, escolta,
tu que guies els de Josep com un ramat,
tu que tens querubins per carrossa,
resplendeix davant d'Efraïm,
de Benjamí i de Manassès.

Desvetlla el teu poder,
vine a salvar-nos.
Déu de l'univers, renova'ns,
fes-nos veure la claror de la teva mirada
i serem salvats.

Senyor, Déu de l'univers,
fins quan estaràs irritat
mentre el teu poble et suplica?

Ha de menjar amb llàgrimes el pa,
ha de beure a glops els seus plors.
Ens has deixat a les disputes dels veïns;
els enemics es riuen de nosaltres.

Déu de l'univers, renova'ns,
fes-nos veure la claror de la teva mirada
i serem salvats.

Un cep vas portar d'Egipte;
per plantar-lo, tragueres els nadius.
Li havies deixat el terreny net,
va arrelar-hi, va omplir tot el país.

La seva ombra va cobrir les muntanyes,
els seus sarments, els cedres més alts;
els seus rebrots van créixer fins al mar,
els seus plançons, fins al Gran Riu.

Com és que has derrocat la seva tanca
perquè en culli el fruit qualsevol vianant?
Hi entren els senglars a devastar-lo
i els animals salvatges el brostegen.

Déu de l'univers, torna,
gira els teus ulls des del cel,
vine a visitar aquest cep,
el rebrot que havies plantat,
el plançó que havies enfortit.

Una mirada teva d'amenaça,
i ni rastre quedarà dels qui el tallen i el
cremen.

Que la teva mà reposi
sobre l'home que serà el teu braç dret,
el fill d'home a qui tu dones la força.

No ens apartarem mai més de tu;
guarda'ns la vida i invocarem el teu nom.
Senyor, Déu de l'univers, renova'ns,
fes-nos veure la claror de la teva mirada
i serem salvats.

➤ Text de reflexió: Constitució sobre la sagrada litúrgia, *Sacrosanctum concilium*

1. (*Per què el Concili s'ocupa de la litúrgia*). Ja que el sagrat Concili es proposa de fer créixer contínuament la vida cristiana entre els fidels, de fer que les institucions sotmeses a canvis s'adaptin millor a les necessitats del nostre temps, d'afavorir tot el que pot ajudar a la unió de tots els qui creuen en Crist, i d'envigorir allò que ajuda a cridar tots els homes al si de l'Església, creu que també li pertoca, d'una manera especial, de procurar la reforma i el foment de la litúrgia.

2. (*El lloc de la litúrgia en el misteri de l'Església*). La raó és que la litúrgia, per la qual, sobretot en el diví sacrifici eucarístic, «es fa present l'obra de la redempció», contribueix en un grau màxim a fer que els fidels expressin en llur vida, i manifestin als altres, el misteri de Crist i la naturalesa autèntica de la veritable Església, que té per característica ser humana i divina, visible i enriquida amb dons invisibles, fervorosa en l'acció i lliurada a la contemplació, present al món i, malgrat això, pelegrina; i tot això de manera que allò que hi és humà estigui ordenat i sotmès al diví, allò visible a l'invisible, l'activitat a la contemplació, i el present a la ciutat futura que busquem. Per tant, la litúrgia, mentre cada dia edifica els qui són dintre a fi que siguin temple sant en el Senyor i mansió de Déu en l'Esperit, fins al complet desenrotllament de Crist, al mateix temps els enforteix admirablement per predicar el Crist; i, així, presenta l'Església als qui són a fora, com a senyera alçada entre els pobles, perquè sota d'ella s'apleguin els fills de Déu dispersos, fins que es faci un sol ramat i un sol pastor.

3. (*La Constitució sobre la litúrgia i els altres ritus*). Per això, el sagrat Concili creu que ha de recordar els principis i establir les normes pràctiques següents, sobre el foment i la reforma de la litúrgia.

Alguns d'aquests principis i normes es poden i s'han d'aplicar tant al ritu romà com a tots els altres ritus, encara que cal entendre que les normes pràctiques següents només afecten el romà, sempre que no es tracti de coses que, per la seva mateixa naturalesa, també es refereixen als altres.

4. Finalment, el sagrat Concili, amb fidelitat a la tradició, declara que la santa mare Església reconeix un dret i un honor iguals a tots els ritus legítimament acceptats, vol que, en endavant, siguin conservats i plenament afavorits, i desitja que, allà on calgui, siguin prudentment revisats de manera integral, d'acord amb la sana tradició, i rebin nou vigor com ho requereixen les circumstàncies i les necessitats d'avui.

5. (*L'obra de salvació acomplerta per Crist*). Déu, que «vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat» (1 Tm 2,4), «després que en moltes ocasions i de moltes maneres antigament havia parlat als pares per boca dels profetes» (He 1,1), quan arribà la plenitud del temps envià el seu Fill, la Paraula feta carn, ungut per l'Esperit Sant, a portar la bona nova als pobres, a curar els cors desfets, «com a metge corporal i

espiritual», mitjancer entre Déu i els homes. Ja que la seva humanitat, en la unitat de la persona del Verb, fou instrument de la nostra salvació. Per això, en Crist «es realitzà la satisfacció perfecta de la nostra reconciliació i se'ns donà la plenitud del culte diví».

Aquesta obra de la redempció humana i de la glorificació perfecta de Déu, iniciada amb les meravelles de Déu en el poble de l'antiga Aliança, Crist el Senyor l'acomplí, sobretot amb el misteri pasqual de la seva sagrada passió, de la seva resurrecció d'entre els morts i de la seva ascensió gloriosa. Per aquest misteri pasqual, «morint, destruïa la nostra mort, i ressuscitant ens ha tornat la vida». Ja que del costat de Crist, mort a la creu, va brollar «el sagrament meravellós que és tota l'Església».

➤ Silenci

➤ Cant

*De vós naixerà, oh Maria,
el Fill etern de Déu.*

1. Déu ha beneït la terra santa,
deslliura el seu poble d'Israel.

2. Per treure'ns de mort i de tenebres,
com llum ens visita des del cel.

➤ Càntic de Maria

La meva ànima magnifica el Senyor,
el meu esperit celebra Déu que em salva,
perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa.

Les obres del seu braç són potents:
dispersa els homes de cor altiu,
derroca els poderosos del soli
i exalta els humils.

Des d'ara totes les generacions em diran
benaurada,
perquè el Totpoderós obra en mi meravelles.

Omple de béns els pobres,
i els rics se'n tornen sense res.

El seu nom és sant,
i l'amor que té als qui creuen en ell
s'estén de generació en generació.

Ha protegit Israel el seu servent,
com ho havia promès als nostres pares;
s'ha recordat del seu amor a Abraham
i a la seva descendència per sempre.

➤ Parenostre

➤ Oració i Benedicció

Preguem.

Oh Déu, que d'una manera admirable creàreu la dignitat de la naturalesa humana i d'una manera encara més admirable l'heu restaurada;

Feu que participem de la divinitat d'aquell que es dignà a compartir la nostra condició humana.

Ell, que amb vós viu i regna...

➤ Cant final

1. Tota la terra espera el Salvador
i el solc obert la paraula del Senyor;
món de lluita i de penes, que vol llibertat,
reclama justícia i cerca veritat.

3. Si el pas se'ns barra, camins hem d'esbrossar,
valls i muntanyes ens cal anivellar.
Si el Senyor ve a nosaltres, anem-lo a trobar,
portals i finestres obrim de bat a bat.

2. Diu el profeta al poble d'Israel:
de mare verge ens vindrà l'Emmanuel,
serà "Déu amb nosaltres", i el nostre germà;
amb Ell l'esperança al món retornarà.

4. A l'establia Jesús bé el recordem
però és entre els homes allà on el trobarem,
i vivim esperant-lo perquè ha de tornar,
quan vingui a buscar-nos, la Vida cantarà.

**Parròquia de Montserrat de Torelló,
12 de desembre de 2012**